

ning ved Anvendelsen af Forbud, at saadanne Forbud ikke kunne anvendes, hvor den, som nedlægger Forbud, vil have Adgang til at faa den paagældende, som han nedlægger Forbud imod, straffet ved de almindelige Retter for Forbrydelser, han muligvis begaar imod ham, for Avisartikler, for mundtlige Injurier eller saadant noget. Naar disse i sig selv ere strafbare, er der jo Adgang for de vedkommende til at faa de paagældende straffede. Den Maade, hvorpaa Forbudet nu har været praktiseret, har jo været den, at naar man har formodet, at et Blad eller en Person vilde foretage en eller anden Handling, som, hvis den var retsstridig, vilde kunne medføre Straf, har man simpelt hen nedlagt Forbud for denne Person eller hos dette Blad, og det er endogsaa gaaet saa vidt, at man har opretholdt Forbud over for et Blad, uanset, at det ikke har været ledet af de samme Personer. Det er Ret her i Landet, thi der foreligger en Højesteretsdom derfor, og Højesteretsdommen er i sin Tid overgaaet mig som Redaktør, ganske vist midlertidig Redaktør, men virkelig Redaktør af det paagældende Blad, idet Bladets almindelige Redaktør i 3 Maaneder sad i Fængsel og var ude af Stand til at lede Redaktionen. Der var nedlagt et Forbud for en Person, der gik ud paa, at Bladet ikke maatte omtale denne Persons eller hans Institutions Forhold. Det var nedlagt for Bladets Redaktør, men da der, medens han ikke var Redaktør, blev Anledning til at omtale den paagældende Forretning, gik jeg ud fra, at jeg maatte være i min gode Ret til at gøre det, jeg havde ikke faaet noget saadant Forbud, og det maatte dog være den vedkommende Person, det gælder, den, der havde Ansvar i det givne Øjeblik. Højesteret var imidlertid af en anden Mening, der var nedlagt et Forbud, og det stod ved Magt, saa længe det ikke var hævet. Ad denne Vej vil det, naar en Mand kan faa Fogeden til at nedlægge Forbud og faa det stadfæstet, være muligt, saa at sige, at lukke Munden paa ethvert Blad, naar man synes, det vilde tjene ens Interesser. Nu er Forholdet jo dette, at her ere rige og fattige heller ikke stillede lige, thi det er jo meget ofte saaledes, at Fogeden, for at være sikker, kræver en Sikkerhedsstillelse, og den kunne de rige have Raad til at stille, hvorimod de fattige ikke kunne skaffe sig Midler til at opnaa den samme Beskyttelse. Jeg mener derfor, at Forslaget ogsaa paa dette Omraade sikkert bør undergaa ret betydelige Forandringer.

Et andet Løfte, som Grundloven giver, er det, at der skal indføres Nævninger i Misgerningssager og i Sager, der angaa politiske Lovovertrædelser, altsaa, at Borgere skulde kunne deltage i Udøvelse af Dommerhvervet. Det er jo noget, der efterhaanden er blevet gennemført i næsten alle andre Lande, og det er jo ret naturligt, at man fra Proceskommissionens Side har fulgt denne Tradition, ikke alene, fordi det staar i Grundloven, men ogsaa fordi det er gennemført andre Steder. Imidlertid er Forholdet jo dette, at der har staaet megen Strid om dette Princip, og at Modstanden er kommen fra dem, der have set Sagen ud fra dette Synspunkt, at det gælder om, at Myndighederne eller Magthaverne, de, der nu en Gang ere satte til at være de styrende i Samfundet, have den størst mulige Magt til at kue dem, der under en eller anden Form sætte sig op imod Samfundsordenen, hvad enten de gøre det enkeltvis eller samlede, og at det er ret vigtigt, at Myndigheden ogsaa er hos dem, der have Ansvar, og man har i alt Fald ofte fremhævet Eksempler paa, at Nævninger have frikendt de anklagede i Tilfælde, hvor man har ment, at der var god Grund til at tro, at de anklagede virkelig vare skyldige. Imidlertid er Forslaget ret forsigtigt med Hensyn til Anvendelsen af Nævninger. Det er i Virkeligheden kun i meget faa Arter af Sager, at Anvendelsen af Nævninger er paabudt, i saadanne Sager, hvor der kan blive Tale om meget stærke Straffe. Men jeg synes, at naar Talen er om Idømmelsen af Straf for meget grove Forbrydelser, vil Forholdene jo gerne være saaledes, at de ere ret godt oplyste eller kunne blive ret godt oplyste, saaledes at Faren ved, at der afsiges en fældende Dom af juridiske Dommere, i og for sig maaske vilde være mindre, end den undertiden kan være, hvor der er Tale om Sager, der i sig selv medføre mindre Straf. Det er nu sikkert nok, at naar Talen er om at berøve Mennesker Friheden for Livstid eller endogsaa om at berøve dem Livet, eller om at berøve dem deres medborgerlige Rettigheder, bør man skaffe den størst mulige Sikkerhed for, at de ikke dømmes partisk; men jeg synes ogsaa, at man, naar der er Tale om overhovedet at domfælde Folk paa en saadan Maade, at de fremtidig blive vanærede i deres Medborgeres Øjne, blive nedsatte til 2den Klasses Borgere, maa kræve, at en saadan Dom kun fældes, naar man fra den paagældendes egne Medborgere faar den Erklæring,